

60 godina
Dvorane kulturnog centra Beograda

Bolje je u bioskopu!

Oči u oči sa silama nemerljivim

Bio je to divan, nezaboravan dugometražni diznjev crtić *Maza i Lunja*. I danas se sećam ushićenja s kojim sam, kao sasvim mala devojčica, ušla u tada novu bioskopsku salu, onda se zvala ne znam kako a danas – Dvorana Kulturnog centra. I uznesenosti s kojom sam iz nje izašla.

A bilo je toga još, verujem, kao i za mnogu drugu decu koja su rođena i odrastala u Beogradu.

I kasnije, kada me više nije mama vodila na dnevne projekcije, kada je došlo tzv. tinejdž-doba i odlasci u bioskop s društvom – DKC je bio u jednoj od glavnih uloga. *Primerice*, film Tomy Kena Rasela (1975). Bilo nas je sedmoro, osmoro. Imali smo po 14–15 godina. Izašli smo drugačiji nego što smo u salu ušli. Sećam se, jedna je drugarica pomazila stolicu na kojoj je sedela. Danima posle smo živeli sa tim filmom. I ne samo sa tim.

Ko je tad mogao znati da će se baš tu odigrati nezaboravna promocija monografije Milene Dravić koju sam radila kao pripadajući deo Nagrade za životno delo „Dobričin prsten“, čiji je laureat bila 2016.godine.

Dan beše prohladan, decembarski. Godina 2017. je nizala poslednje dane. Milena, kao i u svemu što je radila, koncentrisana, spremna do savršenstva a na poseban način ležerna.

Ulazimo u foaje.

Pogled joj pada na klavir. „Tu ću potpisati bar jednu knjigu“, kaže.

„A gde bi drugo...?“, odgovaram.

Smešimo se. Ne pominjemo, ali znamo. Govorila je o tome upravo u toj monografiji. Bila joj je od detinjstva velika, i ostala neostvarena, želja da u kući ima klavir.

Na zidovima izložba njenih fotografija iz raznih filmova, koju su zna- lački sazdali Maja Medić i Stefan Arsenijević. Posmatra ih predano, po neku komentariše... Čini to naverovatno posvećeno a vrlo strogo, kao da se ne radi o njoj.

Uz fotografije su po zidovima, kao perle rasute po vremenu i prostoru, njene reči. Uglavnom iz pomenute knjige.

Neposredno uz objektiv foto-aparata ovekovečenu scenu iz filma *Poseban tretman* Gorana Paskaljevića, replika njene junakinje Kaće: „Teško je boriti se za prave stvari u ovako malom gradu, pogotovo kad ste žena“.

Na trenutak kao da je zadržala dah. „E, to je tačno“, kaže.

I dodaje pomalo šeretski: „Ali, nije nemoguće!“

Uloga Kaće joj je, znamo, donela nagradu u Kanu. Doduše Paskaljević je svedočio kako su najviši filmski autoriteti prestižnog festivala napominjali da joj se priznanje dodeljuje i za čitav niz drugih maestralnih rola kojima je

obogatila evropsku kinematografiju.

Pozdravlja se sa raznim ljudima....

Promocija u prepunoj sali protekla je u sjajnoj, čudesnoj atmosferi. Kao i nedelju dana pre toga u „Zvezdara teatru“ uručenje nagrade „Dobričin prsten“. Mediji su zabeležili da je na delu „trijumf lepote, časti, pameti, plemenitosti, dobrote, duha, stila, dostojanstva...“

O knjizi su, nadahnuto i znalački, govorili Seka Sablić i Radoslav Zelenović. I naravno – Milena. Ukratko, od toga kako je „slučajno“ dobila svoju prvu ulogu u filmu *Vrata ostaju otvorena* Františka Čapa (1959), preko susreta na ulici sa Sojom Jovanović što joj je donelo drugu filmsku rolu, *Prekobrojne* sa kojom je postala najmlađi laureate pulske „Zlatne arene“, nagrade Kanskog filmskog festivala, susreta sa stranim novinarima kojom prilikom je novinarki bacila tablete za migrenu kao odgovor na provokativno pitanje o kontracepciji, preko scena sa Ričardom Bartonom na snimanju *Sutjeske* i uplašenog Breda Pita kome je igrala majku, pa nadalje nizale su se priče koje je delila sa ushićenom publikom više puta ih nasmejavši svojim neodoljivim šarmom, duhovitošću...

Radoslav Zelenović ju je nazvao „nacionalnim kulturnim dobrom“ a ja sam i tom prilikom istakla da njena biografija između ostalog predstavlja „ogledalo vremena, masterklas kako se živi život, nosi svoj dar, uvek na braniku najviših vrednosti, uvek dostojanstveno“.

Možda bismo mogli kazati da ka tome – boreći se, što bi rekao Rastko Petrović, sa silama nemerljivim – na svoj način stremi i DKC!

Tatjana Nježić

novinar i publicista